

HARCERZ (4) *sb m*

harcerz (4), [**arcerz**].

a jasne, e w przypadkach zależnych jasne.

pl N harcerze (1). ◇ G harcerz(o)w (2). ◇ A harcerze (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

Wojownik walczący pojedynczo przed bitwą na oczach obu wojsk nieprzyjacielskich; także: żołnierz, rycerz; doryphoros, lancearius, trossullus Cn (4) :

W przeni (2) : Toć ieft napirwłzy hetman/ zową gi Warchołem/ [...] A ci iego hárcerze/ co wolno lataią/ Wierz mi że o tym pilność wftawiczną máią/ Iákoby ludzi rozne rozlicznie wádzili RejWiz 168; [Panie] Rozgróm zbroyné hárcerze/ y groźne hetmány KochPs 99.

a. Żołnierz należący do przybocznej straży króla lub hetmana; apparitor regis, custos corporis, excubitor, defensor corporis, imperatorum protector, praetorianus miles, satellus, scutarius protector, speculator, spiculator, stipator regis a, praetoris, submotor aditus Cn (2) : Dworu y Harcerzow cotrochę przyięto y ta trocha płocha roziedzda się, ze skarbu nie są pewni swey płacy. ActReg 124; Ktorzy [Żórawie] mu [królowi Pigmejów wypuszczonemu z niewoli] y hárcerzow swoich pozyczyli/ Aby go przez te gory łwe przeprowadźili. KmitaSpit C6v; [Satelles Arcerz/ Veles Hayduk. UrsinGramm 159.]

Cf HARCOWNIK

KN